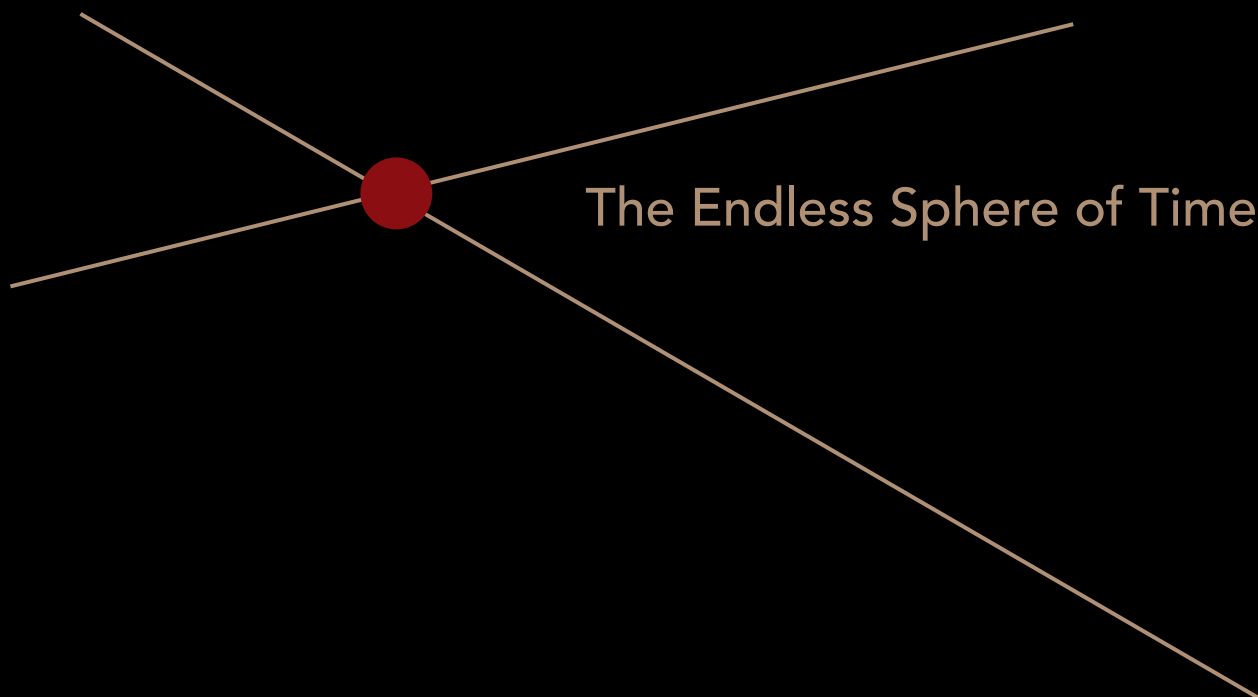

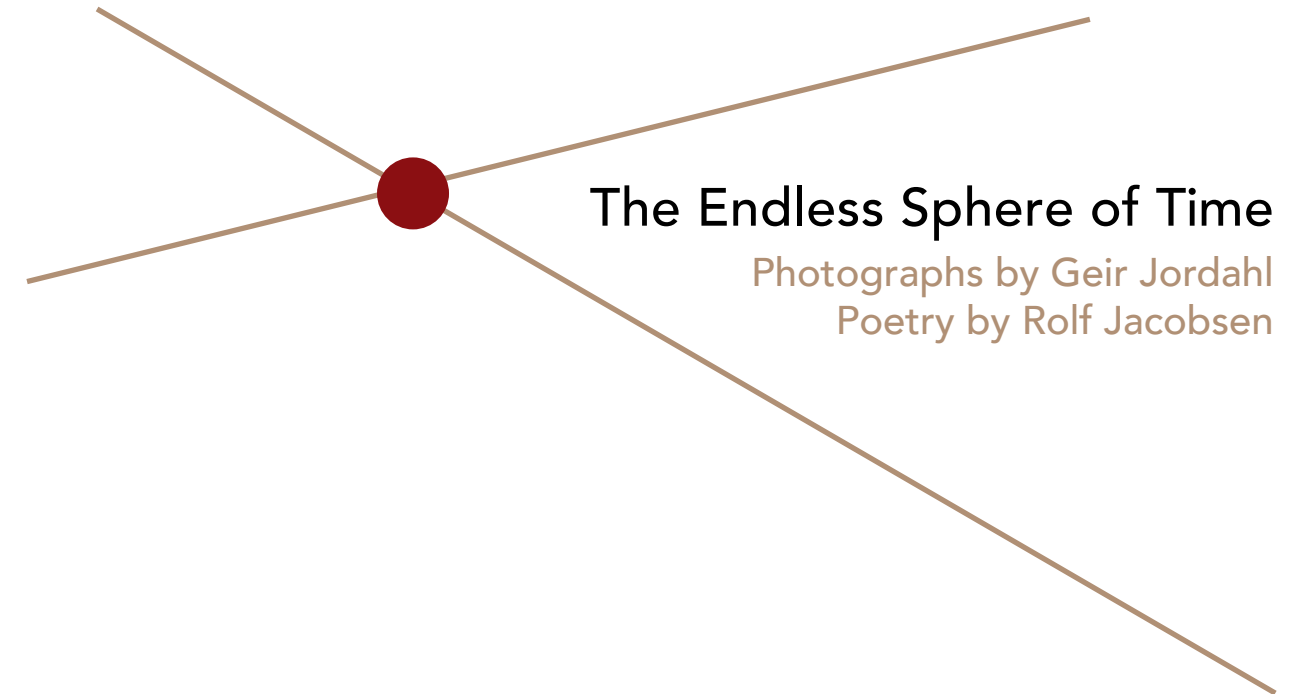
THE ENDLESS SPHERE OF TIME PHOTOGRAPHS BY GEIR JORDAHL

Selected Chapters from the Book. Scan to see full book

The Endless Sphere of Time

Photographs by Geir Jordahl
Poetry by Rolf Jacobsen

Kate Jordahl, Editor
Roger Greenwald, Poetry Translations
Scott Lankford & Ann Jastrab, Essays
True North Editions

INTRODUCTION • Scott Lankford

*Author, Professor Emeritus
Foothill College, Los Altos Hills
Co-founder, Stanford Global
Educators Network*

An Opening—

Like openings in a forest, Geir Jordahl’s gracefully circular images are vista portals: but if so, these wide-eyed portals don’t open out onto some other-world beyond our daily, earthly, muddy, mortal existence. Instead they are lightning glimpses of the living, breathing, sensuous and sentient world that surrounds us everywhere and always. A world to which human beings have often, of late, been self-blinded.

Like circular mirrors, like our own reflection glimpsed unexpectedly in another’s eyes, these images invite us to circle back to our own true selves. And to open our eyes and ears once more to what the legendary Norwegian modernist poet Rolf Jacobsen sharply names our “Blind Song.” Poems that are themselves cyclic and circular: “the pictures pressed into the earth / by stones that have lain there for ages”—revealed to us now at last through the light and silent shadow of Roger Greenwald’s sharply focused English translations.

En åpning—

Som en åpning i skogen, er Geir Jordahls grasiøse og sirkulære bilder portaler vi kan se inn i. Men disse storøyde portalene gir oss ikke utsikt inn i en fremmed verden hevet over vår hverdagslige, verdslige, møkkete og dødelige tilværelse. Det vi får se, er lysglimt av den levende, pustende, sensuelle og sansende verdenen som omgir oss alltid og overalt. En verden som vi etter hvert har blitt mer og mer blinde for.

Som sirkulære speil, som et uventet glimt av vår egen refleksjon i noen andres øyne, er disse bildene en invitasjon til å vende tilbake til vårt eget sanne selv. Til å åpne øynene og ørene en gang til for det den legendariske norske modernistiske poeten Rolf Jacobsen skarpt kaller vår «Blind sang». Dikt som i seg selv er sykliske og sirkulære: «Billedavtrykket efter sten / som har ligget lenge i jorden» —endelig tilgjengelige for oss nå, i den lette og lavmælte skyggen av Roger Greenwalds skarpe engelske gjendiktning.

Little wonder, then, that the poet's words and the artist's images were both the product of lifelong endeavor: the patient harvest of "someone who goes silently through the woods / and has plenty of time." A harvest gathered from countless circling seasons into the leaves you hold now in your hands. "The great shifts in your life, / stones being moved around." Wheeling like rivers of stars and light above a dark horizon.

Listen hard enough, pause long enough and you might hear that same "Blind Song" in a piano adagio by Norwegian composer Edvard Grieg. For as Jacobsen himself demands of us, "Look at the pianist in tails in his hall of rousing marble / as he seats himself behind the instrument's black wing, / how he bows his head slowly as if in prayer." As if hearing something long lost then found again like "laughter from a star."

These then are the journeys and vistas these portals and poems open onto. Take your own time with them, too: "...for there is still much for you to love."

Det er ikke overraskende at både dikterens ord og fotografens bilder er et resultat av et livslangt prosjekt: den møysommelige innhøstingen fra «han som går lydløst gjennom skogene / og har god tid til alt». En grøde hentet fra utallige skiftende sesonger, konsentrert på de sidene du nå holder i hendene. «De store bevegelser i ditt liv, / stener som flyttes om» flyter som en elv med stjerner og lys over en mørk horisont.

Hører du godt nok etter, og bruker tiden du trenger, vil du kanskje høre den samme «Blinde sang» i et pianoadagio av den norske komponisten Edvard Grieg. For, som Jacobsen selv ber oss om: «Se den kjolekledde pianist i sin sal av hissende marmor / når han setter seg ned bak flyglets mørke vinge / hvordan han bøyer hodet langsomt som i bønn». Som å høre noe som lenge har vært forsvunnet, men funnet igjen «som latter fra en stjerne».

Dette er reisene og utsikten disse portalene og diktene tilbyr oss. Ta deg tid med dem: «...for du har enda meget du skal elske».

It Was Here—

It was here. Right here
beside the brook and the old rosebush.
A late spring this year, the roses are still pale,
almost like your cheek
the first morning beyond death.
But it's coming,
only the light, only the fragrance, only the pleasure
won't be coming.

But it was here,
it was an evening with a moon,
the brook trickling,
like now. Take my hand,
put your arm there.
And we'll set out
together in the summer night,
silently, toward
what isn't.

Det var her—

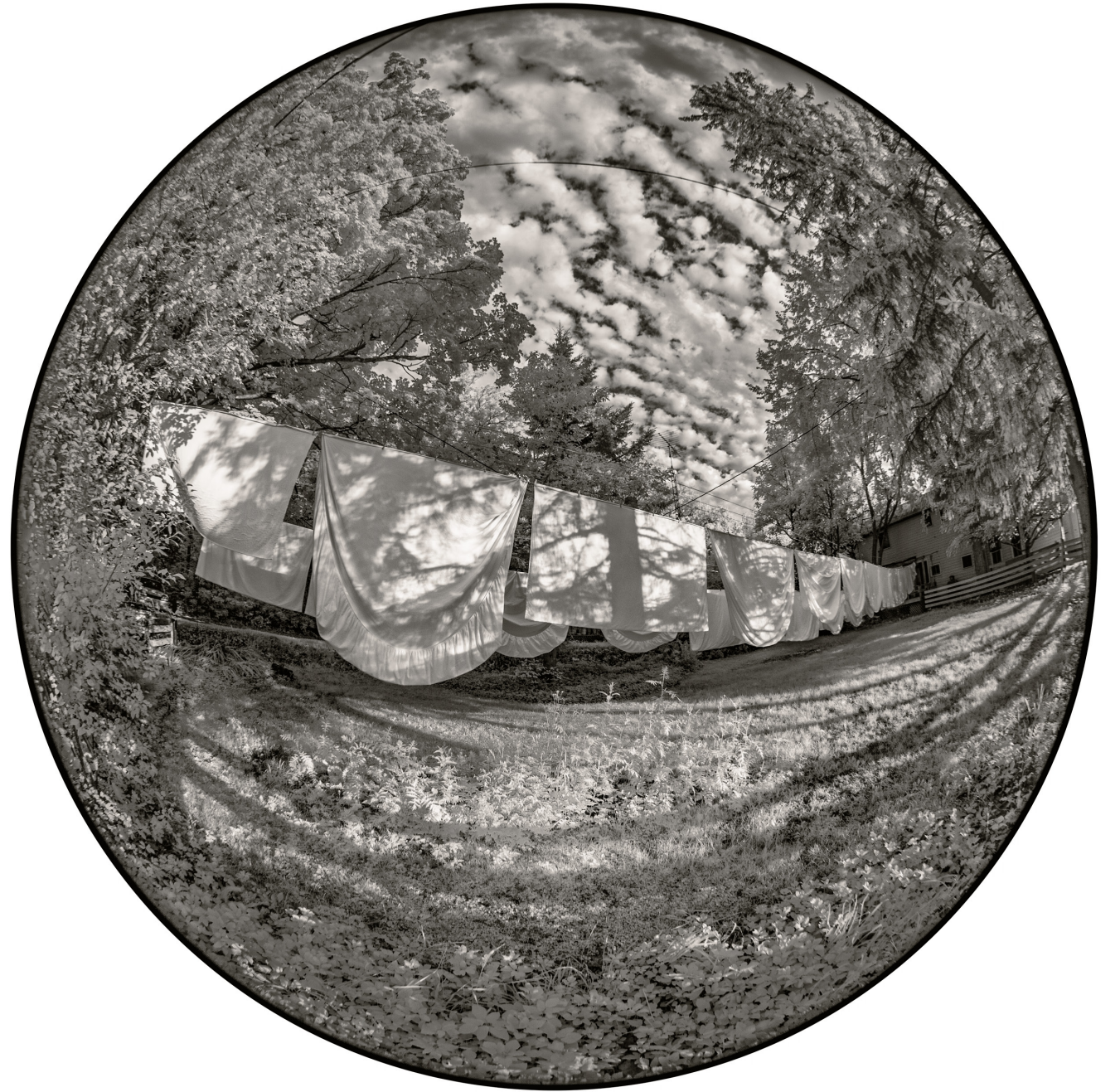
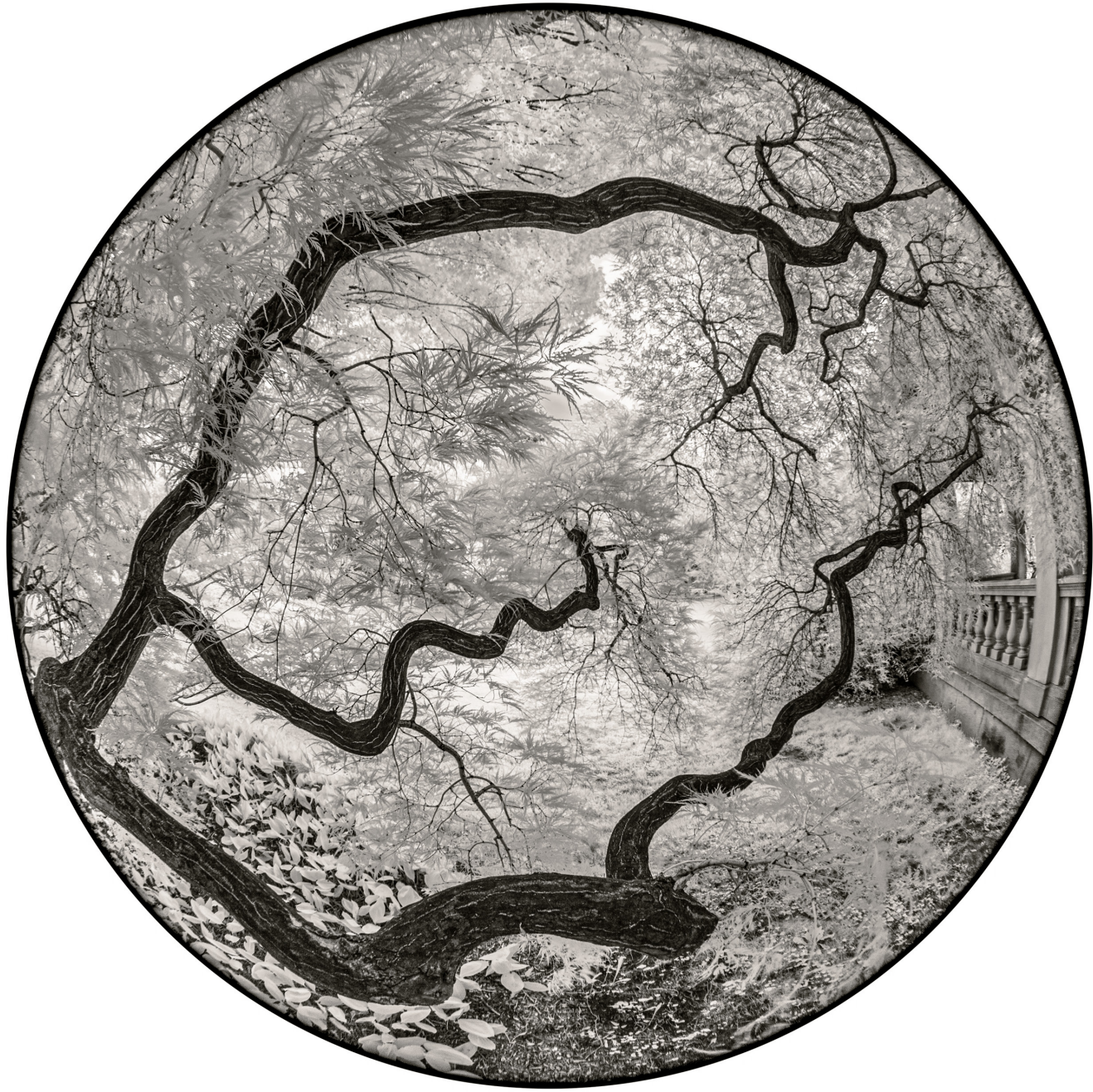
Det var her. Akkurat her
ved bekken og det gamle nypekjerret.
Sen vår iår, rosene er bleke ennå,
nesten som kinnet ditt
den første morgenen bak døden.
Men det kommer,
bare lyset, bare duften, bare gleden
kommer ikke.

Men det var her
og det var kveld og måne,
bekkesildr
sånn som nå. Ta hånden min,
legg armen der.
Så går vi da
sammen i sommernatten, tause
mot det som
ikke er.

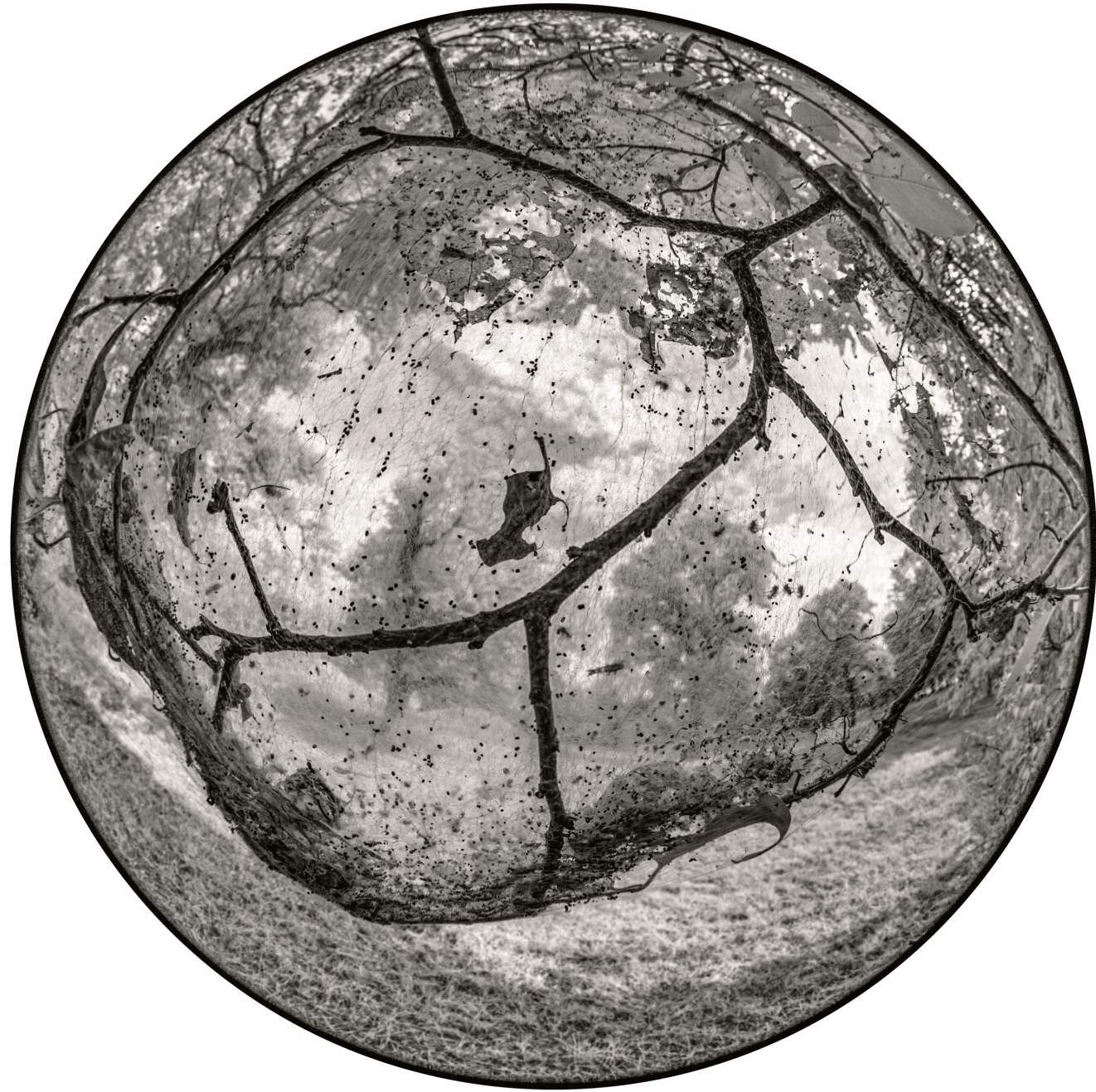

Breathing Exercise

If you go far enough out
you'll see the sun as the mere spark
of a dying bonfire
if you go far enough out.

If you go far enough out
you'll see the whole wheel of the Milky Way
rolling off along pathways of night
if you go far enough out.

If you go far enough out
you'll see the Universe itself—
the total time of billions of light years—
as a mere twinkle, lonely and distant
as a star on a June night
if you go far enough out.

And still, my friend, if you go far enough out
you'll be only at the beginning

—of yourself.

Pusteøvelse

Hvis du kommer langt nok ut
får du se solen bare som en gnist
i et sluknende bål
hvis du kommer langt nok ut.

Hvis du kommer langt nok ut
får du se hele Melkeveiens hjul
rulle bort på veier av natt
hvis du kommer langt nok ut.

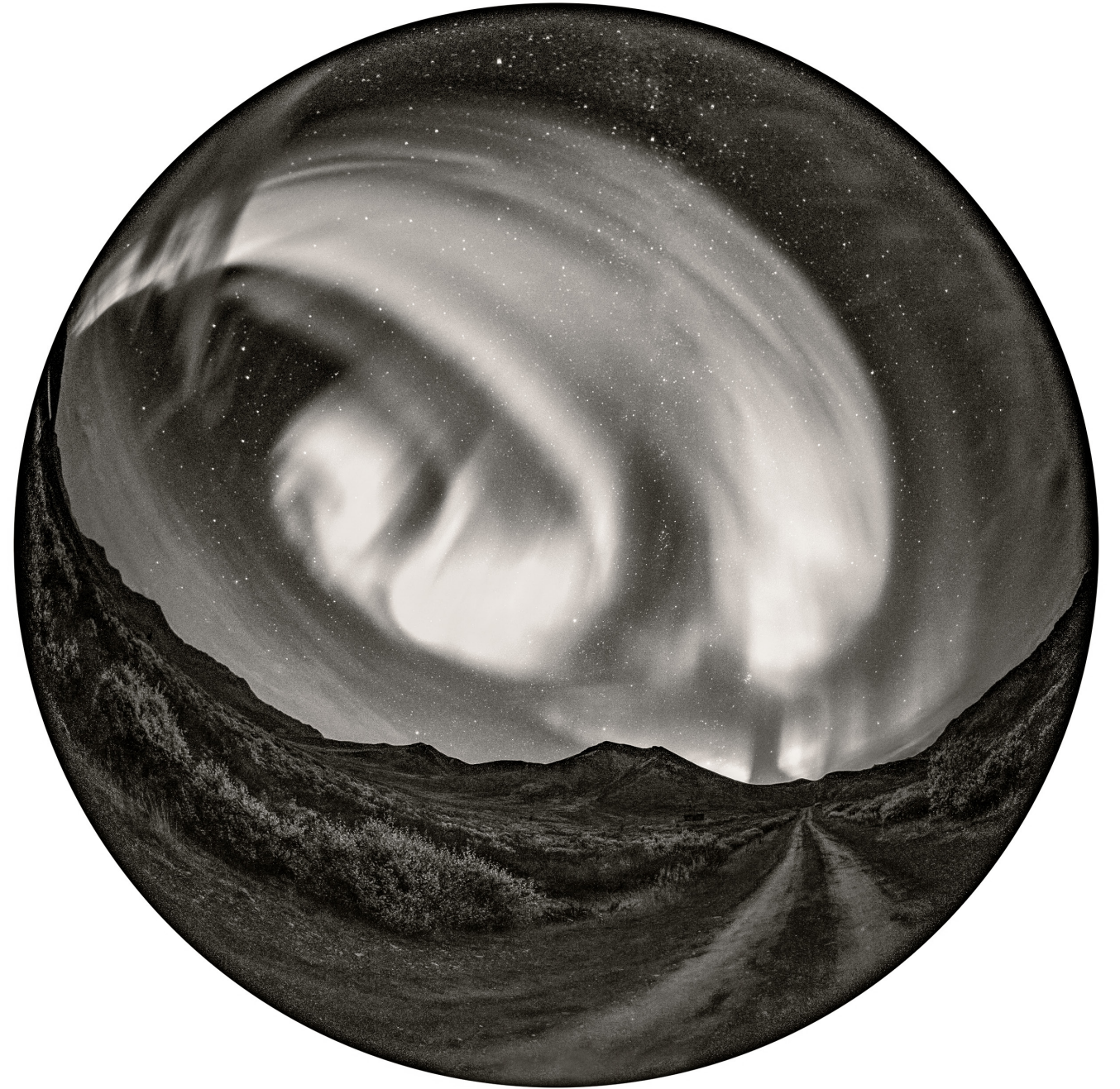
Hvis du kommer langt nok ut
får du se Universet selv,
alle lysår-milliardenes summer av tid,
bare som et lysglimt, like ensomt, like fjernt
som juninattens stjerne
hvis du kommer langt nok ut.

Og ennu, min venn, hvis du kommer langt nok ut
er du bare ved begynnelsen

—til deg selv.

Day and Night

Our day is endless.
It is without end.
It just goes off to another place,
moves off quietly for a little while,
throws the blue coat around its shoulders,
rinses its feet in the ocean and walks off;
then it comes running back again, with roses on its cheeks,
and with good, cool hands
it lifts up your chin and looks you in the face:
—Will you be waking soon?

Our night is endless.
It is without end.
It just goes off to another place
for a little while,
then it's there again
with its feverish eyes
and its hair dripping as if with sweat
and looks at you, and looks at you:
—Why aren't you sleeping?

There is no end to delight, none to pain,
none to death, none to life.
They just go off for a little while, they go around the earth
to another heart,
for a little while,
then they come back, with their hesitant voices:
—Are you asleep? Are you awake?

There is no end to the stars and the wind.
There is only you yourself,
who aren't who you think you are.

Dagen og natten

Endeløs er vår dag.
Den er uten ende.
Den går bare bort til et annet sted,
flytter sig stille bort en liten stund,
slår den blå kåpen omkring sine skuldre,
skyller føttene i havet og går bort,
så kommer den løpende tilbake ingjen, med roser på kinn,
og med svale, gode hender
løfter den din hake opp og ser dig inn i ansiktet:
—Er du våken snart?

Endeløs er vår natt.
Den er uten ende.
Den går bare bort til et annet sted
en liten stund,
så er den der igjen
med sine feberøyne
og håret dryppende vått som av sved
og ser på dig, og ser på dig:
—Hvorfor sover du ikke?

Det er ingen ende på fryden, ikke på smerten,
ikke på døden, ikke på livet.
De går bare bort en liten stund, de går rundt jorden
til et annet hjerte,
en liten stund,
så kommer de igjen, med sine nølende stemmer:
—Sover du? Er du våken?

Det er ingen ende på stjernene og på vinden.
Det er bare du selv
som ikke er den du tror.

